PAVOUÄŒEK - 4.

StÅ™eda, 14 Ä•erven 2023

Jakub Jakub zmatenÄ› otevÅ™el
oÄ•i. Kolem byla ÃºplnÃ¡ temnota a ticho. NejdÅ™Ã-v vÅ¯bec nechÃ¡pal, kde je. Kdyby ho
nÄ›co tvrdÃ©ho netlaÄ•ilo do zad, mÄ›l by pocit, Å¾e se vznÃ¡Å¡Ã- v Ä•ernÃ© nicotÄ›. MÃ¡
vÅ¯bec otevÅ™enÃ© oÄ•i? Ze vÅ¡ech sil vytÅ™eÅ¡til oÄ•i, ale poÅ™Ã¡d nic nevidÄ›l.
VnitÅ™nosti se mu stÃ¡hly hrÅ¯zou, Å¾e oslepl. Ale pak se mu zaÄ•aly vracet
vzpomÃ-nky. S buÅ¡Ã-cÃ-m srdcem se posadil a hmatal kolem sebe po praÅ¡nÃ© zemi. Jsem ve sklepÄ›.
Neoslepl jsem, jsem jen ve sklepÄ›â€¦

Jeho oÄ•i se po chvilce zaÄ•aly pÅ™izpÅ¯sobovat
tmÄ›, maliÄ•kÃ© mnoÅ¾stvÃ- svÄ›tla se totiÅ¾ Å¡Ã-Å™ilo od zvlÃ¡Å¡tnÃ- svÃ-tÃ-cÃ- Ä•Ã¡ry asi dva
metry vysoko a pÄ›t metrÅ¯ daleko. DoÅ¡lo mu, Å¾e to musÃ- bÃ½t Å¡kvÃ-ra od dveÅ™Ã- ven,
protoÅ¾e pod nÃ- po chvilce rozeznal nejasnÃ½ obrys dÅ™evÄ›nÃ½ch schodÅ¯.

NÄ›co ho pÃ¡lilo na temeni. SÃ¡hl
si tam a sykl bolestÃ-. Vlasy mÄ›l slepenÃ© krvÃ-, kterÃ¡ asi poÅ™Ã¡d trochu tekla.
Prsty mÄ›l po dotyku mazlavÄ› vlhkÃ©.

Jak dlouho tu asi leÅ¾el? A na
Ä•em to leÅ¾el? ZÃ¡da ho bolela nejen z pÃ¡du ze schodÅ¯, ale i z toho, jak ho nÄ›co
tlaÄ•ilo do Å¾eber a pÃ¡teÅ™e. Prsty pod sebou nahmatal podlouhlÃ© oblÃ©
tvaryâ€¦leÅ¡enÃ¡Å™skÃ© trubky? Å Ã¡tral kolem sebe dÃ¡l, po rÅ¯znÃ©m harampÃ¡dÃ-, kterÃ© tu
svÃ©mu osudu zanechal pÅ¯vodnÃ- majitel domku. Pak rukou pÅ™ejel pÅ™es nÄ›co, co
nemohlo bÃ½t nic jinÃ©ho neÅ¾ pavuÄ•ina. SilnÃ¡, velkÃ© pavuÄ•ina plnÃ¡ vysÃ¡tÃ½ch
hmyzÃ-ch mrtvol.

Ztuhl.

ChvÃ-li se leknutÃ-m nedokÃ¡zal
ani pohnout, srdce se mu rozbuÅ¡ilo tak, Å¾e mÄ›l pocit, Å¾e mu exploduje.

Hlavou mu znova projela
vzpomÃ-nka na to, jak ho minulÃ© lÃ©to na MoravÄ› kousl ten pavouk.

Blbnul tehdy v trÃ¡vÄ› a dÄ›lal
kotrmelce.

Å aÅ¡koval a snaÅ¾il se rozbÃ-t
napÄ›tÃ-, kterÃ© cÃ-til mezi rodiÄ•i.

DÄ›lal, jako Å¾e je cirkusovÃ½
artista a po kaÅ¾dÃ©m kotrmelci hlasitÄ› vykÅ™ikl â€žOlÃ©Ã©!â€œ

Jeho sÃ©gra Alice se smÃ¡la, ale
rodiÄ•e ne. Cestou na dovolenou uÅ¾ se stihli nÄ›kolikrÃ¡t pohÃ¡dat o nÄ›jakÃ©
pitomosti, co mÃ¡ma zapomnÄ›la zabalit.

PÅ™i jednom kotrmelci ucÃ-til,
jak jeho ruka projela pavuÄ•inou schovanou v trÃ¡vÄ›.

A pak pÅ™iÅ¡la ta palÄ•ivÃ¡ bolest.
VÄ•ela uÅ¾ ho bodla a vosa dokonce nÄ›kolikrÃ¡t, ale tohle bylo horÅ¡Ã-. Jako kdyby
ho bodlo pÄ›t vÄ•el dohromady. ZajeÄ•el a podÃ-val se na svojÃ- ruku.

Mezi prsty mÄ›l asi
dvoucentimetrovÃ©ho pavouka. Jakub znovu zajeÄ•el a zatÅ™epal rukou, aby se ho
zbavil.

NÃ¡sledujÃ-cÃ-ch dvacet Ä•tyÅ™i
hodin bylo nejhorÅ¡Ã-ch v jeho Å¾ivotÄ›.

Tedy aÅ¾ doteÄ•. Bolest z
pavouÄ•Ã-ho kousance se Å¡Ã-Å™ila a po chvÃ-li mÄ›l pocit, Å¾e mu ochrnula celÃ¡ ruka.
RodiÄ•e se zaÄ•ali straÅ¡nÄ› hÃ¡dat. MÃ¡ma ho chtÄ›la odvÃ©zt do nemocnice, tÃ¡ta Å™Ã-kal,
Å¾e v ÄŒechÃ¡ch Å¾Ã¡dnÃ- jedovatÃ- pavouci nejsou a Å¾e bude staÄ•it, kdyÅ¾ pojedou k
nejbliÅ¾Å¡Ã-mu obchodu, koupÃ- zmrzlou zeleninu a jen to zchladÃ-.

Å½e Kuba nenÃ- Å¾Ã¡dnÃ¡ bÃ¡bovka.

Kuba nechtÄ›l bÃ½t bÃ¡bovka,
nechtÄ›l tÃ¡tu zklamat.

Ale po pÃ¡r desÃ-tkÃ¡ch minut v
autÄ› uÅ¾ breÄ•el tak, Å¾e mÄ›l problÃ©my se mezi vzlyky nadechnout.

Nebylo to jen kvÅ¯li bolesti,
bylo to i kvÅ¯li tomu, jak na sebe rodiÄ•e kÅ™iÄ•eli.

V jednu chvÃ-li dokonce mÃ¡ma
chtÄ›la odboÄ•it k poliklinice, ale tÃ¡ta nechtÄ›l a tak mu trhla volantem.

MÃ¡lem se vybourali. To uÅ¾ breÄ•ela
i Alice.

Jakub si byl jistÃ½, Å¾e tohle
byla ta chvÃ-le, kdy se rodiÄ•e rozhodli, Å¾e uÅ¾ spolu nemÅ¯Å¾ou bÃ½t.

KvÅ¯li nÄ›mu.

KvÅ¯li tomu debilnÃ-mu kousnutÃ-.

Dva dny pak strÃ¡vil v
horeÄ•kÃ¡ch.

Od tÃ© doby mÄ›l noÄ•nÃ- mÅ¯ry o
pavoucÃ-ch.

Skoro kaÅ¾dÃ½ den.

NejhorÅ¡Ã- byla ta, kdy jeli
autem a rodiÄ•e byli podivnÄ› potichu. TÃ¡ta ani nedrÅ¾el volant, jen ztuhle sedÄ›li
na pÅ™ednÃ-ch sedadlech a nehÃ½bali se. KdyÅ¾ se jich zeptal, co se dÄ›je a proÄ•

vÅ¯bec nemluvÃ-, otoÄ•ili se na nÄ›j a otevÅ™eli pusy, jako by nÄ›co chtÄ›li Å™Ã-ct. Pak ale rozevÅ™eli Ãºsta jeÅ¡tÄ› vÃ-c a vÃ-c, aÅ¾ se jim vyvrÃ¡tily Ä•elisti.

Z krku se jim zaÄ•ali valit
malÃ- zelenÃ- pavouci. HemÅ¾Ã-cÃ- se hmyzÃ- lavina ho celÃ¡ pokryla, pavouci mu lezli do uÅ¡Ã-, nosu, oÄ•Ã- i pusy, aÅ¾ nemohl dÃ½chat.

V tu chvÃ-li se vÅ¾dycky budil
ze sna, zalitÃ½ potem, a opravdu nemohl dÃ½chat.

BÃ¡l se, Å¾e se bÄ›hem jednoho z
takovÃ½ch snÅ¯ udusÃ-.

Ale rodiÄ•Å¯m o tom nikdy
neÅ™ekl. NechtÄ›l, aby se kvÅ¯li nÄ›mu zase hÃ¡dali.

TeÄ• se mu to celÃ© znova promÃ-tlo
pÅ™ed oÄ•ima. Jak tehdy v trÃ¡vÄ› projel rukou tu pavuÄ•inu. I to, jak se nÄ›kdy v noci dusil pÅ™i noÄ•nÃ-ch mÅ¯rÃ¡ch.

LeÅ¾el tu v temnotÄ›, celÃ½ otluÄ•enÃ½, a nedokÃ¡zal se pohnout, jako kdyby mu noÄ•nÃ- mÅ¯ry nÄ›jak prosÃ¡knuly do reÃ¡lnÃ©ho Å¾ivota. Jsem vlastnÄ› vzhÅ¯ru?
Jsem jeÅ¡tÄ› naÅ¾ivu?, pomyslel si zmatenÄ›.

Po chvÃ-li nÃ¡val paniky pÅ™eci
jen trochu odeznÄ›l. ZaÄ•al pomalinku vstÃ¡vat. Musel se nejprve pÅ™etoÄ•it na bÅ™icho a vstÃ¡vat za pomoci rukou, protoÅ¾e se mu motala hlava a ve tmÄ› se mu Å¡patnÄ› orientovalo. DÄ›lal to velmi pomalu a opatrnÄ›.

Z pÅ™edstavy, Å¾e by v temnotÄ› nÃ¡hodou sÃ¡hl na masitÃ© tÄ›lo obÅ™Ã-ho pavouka a ten se mu zakousl do mÄ›kkÃ© dlanÄ›, mu naskoÄ•ila husÃ- kÅ¯Å¾e po celÃ©m tÄ›le.

DutÃ© leÅ¡enÃ¡Å™skÃ© tyÄ•e, na kterÃ½ch doteÄ• celÃ½ zkroucenÃ½ leÅ¾el, se mu protÃ¡Ä•ely pod nohama. CÃ-til rez, prach aâ€¦ jeÅ¡tÄ› nÄ›co, co nedokÃ¡zal definovat.

ChvÃ-li stÃ¡l v pÅ™edklonu a
Ä•ekal, aÅ¾ se mu pÅ™estane toÄ•it hlava. Pak se zaÄ•al narovnÃ¡vat, s dlanÃ- kousek nad hlavou, aby se znovu nepraÅ¡til o to, co mu pÅ™edtÃ-m udÄ›lalo na temeni trÅ¾nou rÃ¡nu.

Ale aÅ¥ se praÅ¡til o cokoli, uÅ¾
to tam nebylo. Asi to bylo o nÄ›co dÃ¡l, odkutÃ¡lel se od toho.

UdÄ›lal vÃ¡havÃ½ krok do tmy pÅ™ed
sebou. Hrklo v nÄ›m, kdyÅ¾ mÃ-sto na podlahu Å¡lÃ¡pl do prÃ¡zdna. Na poslednÃ- chvÃ-li sebou smÃ½knul zpÄ›t, aby nespadl do neviditelnÃ© dÃ-ry pÅ™ed sebou. LeÅ¡enÃ¡Å™skÃ© tyÄ•e pod jeho nohama se rozkutÃ¡lely a on znovu upadl.

ChvÃ-li jen leÅ¾el a ztÄ›Å¾ka
dÃ½chal.

Jak dlouho uÅ¾ tu je?
Automaticky se podÃ-val na hodinky, ale ve tmÄ› samozÅ™ejmÄ› nic nevidÄ›l. Pak si ale uvÄ›domil, Å¾e tyhle parÃ¡dnÃ- novÃ© digitÃ¡lky majÃ- kromÄ› Å¡estnÃ¡cti melodiÃ- i svÄ›tÃ½lko. TÃ¡ta mu je koupil pÅ™ed nÄ›kolika mÄ›sÃ-ci jako dÃ¡rek kâ€¦ ale ne, ty hodinky nebyly dÃ¡rek, byl to Ãºplatek.

I mÃ¡ma mu pÃ¡r takovÃ½ch vÄ›cÃ- koupila.

Byla to souÄ•Ã¡st nÄ›jakÃ©ho jejich nepochopitelnÃ©ho rodiÄ•ovskÃ©ho souboje.

Napadlo ho, Å¾e by mu malÃ© svÄ›tÃ©lko na hodinkÃ¡ch mohlo pomoct se zorientovat. Stiskl tlaÄ•Ã-tko Light a na displeji se ukÃ¡zalo 17:39. PÅ™iblÃ-Å¾il hodinky k podlaze a ono to opravdu pomohlo.

Jeho oÄ•i uÅ¾ se pÅ™izpÅ¯sobily tmÄ› natolik, Å¾e mu staÄ•il i takhle slabÃ½ zdroj svÄ›tla.

Znovu se na protÃ¡Ä•ejÃ-cÃ-ch se trubkÃ¡ch postavil na vÅ¡echny Ä•tyÅ™i a zaÄ•al pÅ™ibliÅ¾ovat hodinky k fleku temnoty pÅ™ed sebou. Hodinky zhasly.

Znovu zmÃ¡Ä•kl Light a pomalu, opatrnÄ› pÅ™esouval ruku pÅ™ed sebe a dolÅ¯.

DÃ-ra pÅ™ed nÃ-m nebyla velkÃ¡. Nebyla to nekoneÄ•nÃ¡ propast do nicoty, ale jen asi dvacet centimetrÅ¯ hlubokÃ½ Å¾lab, s mÅ™Ã-Å¾kou odtokovÃ©ho kanÃ¡lku na dnÄ›.

Jakub pÅ™ejÃ-Å¾dÄ›l rukou dopÅ™edu, aby zjistil, jak je Å¾lab Å¡irokÃ½ a jestli ho bude moct snadno pÅ™ekroÄ•it. DigitÃ¡lky znovu zhasly.

Posunul ruku trochu dopÅ™edu a znovu rozsvÃ-til. A pak to uvidÄ›l.

V temnotÄ› stÃ¡l pavouk. ObrovskÃ½ pavouk. NejvÄ›tÅ¡Ã-, jakÃ©ho kdy Jakub vidÄ›l. Vypadal jako obÅ™Ã- tarantule.

StÃ¡l tam a nehÃ½bal se. Jen upÃ-ral vÅ¡echny svoje korÃ¡lkovÃ© oÄ•i pÅ™Ã-mo na Jakuba.

Chlapec zaÅ™val hrÅ¯zou, i kdyÅ¾ z jeho pohmoÅ¾dÄ›nÃ©ho hrdla se ozvalo spÃ-Å¡ jen hlasitÃ© zachraptÄ›nÃ-.

ZbÄ›sile se snaÅ¾il od pavouka odtÃ¡hnout. Pozadu odklopÃ½tal nÄ›kolik krokÅ¯ dÃ¡l do sklepa, trubky se mu pod nohama protÃ¡Ä•ely a on napÅ¯l spadl, napÅ¯l narazil na nÄ›jakÃ© dalÅ¡Ã- harampÃ¡dÃ- u zadnÃ- stÄ›ny.

Levou rukou i hlavou pÅ™itom
vymetl nÄ›kolik pavuÄ•in. CÃ-til, jak mu nÄ›co pÅ™ebÄ›hlo po tvÃ¡Å™i.

PaneboÅ¾e,
musÃ-m dostat ty pavouky pryÄ•!

NesmÃ- mÄ›
pokousat v obliÄ•eji!, opakovalo se mu v hlavÄ› poÅ™Ã¡d
dokola. ChtÄ›l ze sebe smÃ©st pavuÄ•iny i pavouky pravou, Ä•istou rukou, ale pak si
pÅ™edstavil, jak bude mÃ-t ty malÃ© odpornÃ© nestvÅ¯ry na obou rukÃ¡ch a pak mu budou
Å¡plhat po krku a vlezou pod triÄ•ko a do oÄ•Ã- a do pusyâ€¦

Jeho vydÄ›Å¡enÄ› Å¡mÃ¡trajÃ-cÃ- ruka
nahmatala dÅ™evÄ›nÃ© topÅ¯rko. Nebyl si jistÃ½, co je za nÃ¡stroj, ale kdyÅ¾ znovu
ucÃ-til Å¡imrÃ¡nÃ- na levÃ©m pÅ™edloktÃ-, rychle si tÃ-m kovovÃ½m nÃ¡strojem zaÄ•al
seÅ¡krabÃ¡vat pavuÄ•iny dolÅ¯.

UcÃ-til palÄ•ivou bolest, kdyÅ¾
rezavÃ½ srp spoleÄ•nÄ› s pavuÄ•inami seÅ¡krÃ¡bl z jeho pÅ™edloktÃ- i kÅ¯Å¾i. Ale
nedokÃ¡zal ten pohyb zastavit. Byl v naprostÃ© panice. PÅ™ejel po ruce jeÅ¡tÄ›
jednou. A pak znova.

NÄ›co ho zaÅ¡imralo na nosnÃ-
dÃ-rce.

Jakub instinktivnÄ› zvedl ruku
se srpem a zaÄ•al si jÃ-m smetÃ¡vat pavouky z obliÄ•eje.

Zetor Zetor mÄ›l z akce s tÃ-m
knihomolem fakt Å¡patnÃ½ pocit.

JakoÅ¾e fakt hodnÄ› moc blbej
pocit.

LÃ-bilo se mu, kdyÅ¾ pÅ™ed nÃ-m
mÄ›li ostatnÃ- respekt, to nikdy nepopÃ-ral.

LÃ-bilo se mu vlastnÄ› i to,
kdyÅ¾ se ho ostatnÃ- trochu bÃ¡li, to taky nikdy nepopÃ-ral. VÄ›dÄ›l, Å¾e nenÃ- moc
chytrÃ½, ale co mu pÃ¡nbÅ¯ nenadÄ›lil na rozumu, to mu dal na sÃ-le a konÅ¡tituci.
AspoÅˆ tak to Å™Ã-kal jeho fotr. A on toho daru rÃ¡d vyuÅ¾Ã-val. JenÅ¾e akce s tÃ-m
vyklepanÃ½m Å¡prtemâ€¦

Zetorovi se to nelÃ-bilo. Bylo
to prostÄ› moc. RÃ¡d frajeÅ™il, rÃ¡d se rval, ale tohle uÅ¾ byloâ€¦ tÃ½rÃ¡nÃ-? Nebylo to
poprvÃ©, co se v poslednÃ- dobÄ› tohle slovo Zetorovi vybavilo.

Å Ã©f jejich gangu byl totiÅ¾ Ä•Ã-m
dÃ¡l divnÄ›jÅ¡Ã-. Zetor si pÅ™estÃ¡val bÃ½t jistÃ½, jestli s nÃ-m vlastnÄ› jeÅ¡tÄ› chce dÃ¡l
kÃ¡moÅ¡itâ€¦ Byla pravda, Å¾e Johnny vÅ¾dycky dokÃ¡zal vymyslet dobrou srandu, to jo.

Myslelo mu to. Byl chytÅ™ejÅ¡Ã- neÅ¾ kdokoli, koho Zetor znal. VÄ•etnÄ› dospÄ›lÃ½ch.

NavÃ-c tu byl ten bonus, Å¾e mÄ›l
zazobanÃ© rodiÄ•e, takÅ¾e tÅ™eba nebyl problÃ©m koupit drahÃ© cigarety. Nebo lÃ-stky
na do kina pro vÅ¡echny tÅ™i.

Jednou Johnny koupil i
pornoÄ•asÃ¡k. VÅ¡echno to byly vÄ›ci, co by si Zetor sÃ¡m nikdy nemohl dovolit.

Ale Johnny fakt zaÄ•Ã-nal bÃ½t
divnÃ½â€¦

PoprvÃ© se to vlastnÄ› projevilo
prÃ¡vÄ› s tÃ-m Adamem, co tu teÄ• Ä•muchal a hledal toho malÃ©ho obrÃ½lenÃ©ho kluka.
PÅ™ed rokem totiÅ¾ dostal Johnny nÃ¡pad, Å¾e vÅ¡ichni zkusÃ-, jakou dokÃ¡Å¾ou vydrÅ¾et
bolest. Kdo z nich je nejvÄ›tÅ¡Ã- drsÅˆÃ¡k. ChtÄ›l kaÅ¾dÃ©mu z nich kÃ¡pnout na
pÅ™edloktÃ- trochu lepidla Kanagom a to zapÃ¡lit. PrvnÃ- to mÄ›li zkusit Zetor a
BudÃ-k, ale tÄ›m se do toho moc nechtÄ›lo.

Tak Johnny Å™ekl, Å¾e to nejdÅ™Ã-v
zkusÃ- na nÄ›kom jinÃ©m, aby vidÄ›li, Å¾e zas o tolik nejde, a Å¾e jsou jen srabÃ-ci.

VyhlÃ-dl si prÃ¡vÄ› Adama.

SkautÃ-ka, kterÃ½ sice byl jen
kost a kÅ¯Å¾e, ale poÅ™Ã¡d vyhrÃ¡val nÄ›jakÃ© atletickÃ© zÃ¡vody a Johnnyho z nÄ›jakÃ©ho
dÅ¯vodu neuvÄ›Å™itelnÄ› sral.

Parta si na Adama poÄ•kala v
parku kousek od Å¡koly.

KdyÅ¾ prochÃ¡zel kolem, Zetor s
BudÃ-kem mu zastoupili cestu, zkroutili mu jednu ruku za zÃ¡da a na pÅ™edloktÃ-
druhÃ© mu Johnny kÃ¡pnul lepidlo, kterÃ© rychle zapÃ¡lil svÃ½m stÅ™Ã-brnÃ½m Zippo zapalovaÄ•em.
UdÄ›lal to neuvÄ›Å™itelnÄ› rychle, jako kdyby to dlouho cviÄ•il.

Johnny mÄ›l fakt Å¡ikovnÃ© ruce.
To, co pak nÃ¡sledovalo, ale celÃ½ gang hodnÄ› pÅ™ekvapilo.

Adam, ten skautÃ-k, co se o
pÅ™estÃ¡vkÃ¡ch uÄ•il jmÃ©na kytiÄ•ek a zvÃ-Å™Ã¡tek, se rozzuÅ™il jak Å¡Ã-lenec. PÅ™ehoupl se
pÅ™es Zetora jak nÄ›jakÃ¡ opice a vykroutil se z jejich sevÅ™enÃ-.

Ale mÃ-sto aby zaÄ•al utÃ-kat
jako vÅ¡ichni ostatnÃ-, kterÃ© takhle popichovali, tak se s nimi zaÄ•al rvÃ¡t.

S celÃ½m gangem najednou.

Boxoval, kopal, kousal. Ruka
mu poÅ™Ã¡d hoÅ™ela, ale ten magor mÃ-sto toho, aby si ji hasil, se rval jak zvÃ-Å™e.

Jak kdyby dostal vzteklinu.

BudÃ-kovi natrhnul ucho,
Johnnymu dal takovou rÃ¡nu, aÅ¾ mu tekla krev z nosu a kdyÅ¾ se jim koneÄ•nÄ›

podaÅ™ilo srazit ho k zemi, kousl Zetora do lÃ½tka tak silnÄ›, Å¾e mÄ›l otisk jeho
zubÅ¯ vidÄ›t jeÅ¡tÄ› o mÄ›sÃ-c pozdÄ›ji.

Ale nejhorÅ¡Ã- byl ten smrad,
jak to Adamovi spÃ¡lilo vÅ¡echny chlupy na ruce, a pak se mu zaÄ•ala Å¡kvaÅ™it kÅ¯Å¾eâ€¦

TÄ›Å¾ko Å™Ã-ct, jak by to dopadlo,
kdyby se tam neobjevila uÄ•itelka na Ä•eÅ¡tinu NovÃ¡kovÃ¡. Å la nÃ¡hodou kolem, i kdyÅ¾
bÄ›Å¾nÄ› tÃ-m mÃ-stem uÄ•itelÃ© ze Å¡koly nechodili. VÅ¡echny seÅ™vala takovÃ½m jeÄ•Ã¡kem,
Å¾e z toho jeÅ¡tÄ› tÃ½den chraptÄ›la.

PrÅ¯Å¡vih z toho mÄ›li vÅ¡ichni.
PÅ¯vodnÄ› mÄ›li dostat dvojku z chovÃ¡nÃ-, ale rodiÄ•e Johnnyho to nakonec nÄ›jak
usmlouvali. Nebylo to na pozemku Å¡koly, bylo to slovo proti slovu o tom, kdo si
zaÄ•al a tak dÃ¡le. NavÃ-c to pÅ™ece byla jen obyÄ•ejnÃ¡ klukovskÃ¡ rvaÄ•ka, proÄ• z toho dÄ›lat afÃ©ru, Å¾e ano?

Ale hysterka NovÃ¡kovÃ¡ trvala
na tom, Å¾e nÄ›kdo si to musÃ- odskÃ¡kat. Johnny tedy Zetora pÅ™ekecal, aÅ¥ to vezme
na sebe celÃ© on, Å¾e mÃ¡ stejnÄ› kuli z matiky a musel by opakovat, takÅ¾e pro nÄ›j
to bude menÅ¡Ã- prÅ¯ser.

Zetor to udÄ›lal.

A vyhodili ho ze Å¡koly.

To bylo naposledy, co za nÄ›koho
takhle nastavil kÅ¯Å¾i. Johnny a BudÃ-k dostali nakonec jen napomenutÃ- tÅ™Ã-dnÃ-ho
uÄ•itele. NejvÄ›tÅ¡Ã- sranda ale byla, Å¾e ten skautÃ-k Adam dostal Å™editelskou
dÅ¯tku, i kdyÅ¾ to celÃ© zaÄ•ali oni.

I tohle Zetora pÅ™esvÄ›dÄ•ilo, Å¾e
vÅ¡ichni dospÄ›lÃ½ jsou jen vypatlanÃ½ srÃ¡Ä•i a nemÃ¡ cenu se zabÃ½vat tÃ-m, co
se jim snaÅ¾Ã- nacpat do hlavy.

O pÃ¡r tÃ½dnÅ¯ pozdÄ›ji pak Zetor slyÅ¡el,
Å¾e NovÃ¡kovÃ¡ naÅ¡la na plotÄ› pÅ™ed svÃ½m domem rozvÄ›Å¡enÃ¡ stÅ™eva svojÃ- koÄ•ky.

Zetor nevÄ›dÄ›l, kdo to udÄ›lal,
ale mÄ›l silnÃ© podezÅ™enÃ-.

VÄ›dÄ›l, jak Johnny nenÃ¡vidÃ-,
kdyÅ¾ mu kdokoli odporuje.

I jak si zaklÃ¡dal na tom, Å¾e
mÄ›l ve Å¡kole dokonalÃ½ prospÄ›ch, coÅ¾ mu NovÃ¡kovÃ¡ zkazila.

Nikdy se na to ale Johnnyho

nezeptal.

ZaÄ•Ã-nal se ho totiÅ¾ trochu
bÃ¡t. Zetor myslel pomalu, ale ÃºplnÃ½ pitomec to nebyl. ProstÄ› mu trvalo jen
trvalo dÃ©le, neÅ¾ si dal vÅ¡echno dohromady. A to, co v poslednÃ- dobÄ› dÄ›lali
s Johnnym, uÅ¾ nebyla takovÃ¡ sranda jako dÅ™Ã-vâ€¦

Jako teÄ• s tim klukem. Zetor
ho chtÄ›l jen trochu potrÃ¡pit, mÄ›la to bÃ½t jen sranda. Ale Johnny uÅ¾ zase
zaÅ¡el moc daleko.

KdyÅ¾ ho hodili do toho sklepa,
dostal Zetor strach, jestli ho nÄ›jak nezmrzaÄ•ili. Nebo dokonce nezabili. Ta
dutÃ¡ rÃ¡na, kdyÅ¾ tÅ™Ã-skl hlavou o rÃ¡m dveÅ™Ã- i to, jak se svÃ-jel dole pod
schodamaâ€¦ to bylo trochu moc. Å patnÄ› bylo i to, Å¾e Johnny pak dveÅ™e zavÅ™el, dal
na nÄ› zpÃ¡tky visacÃ- zÃ¡mek a Å™ekl jim, Å¾e ho tam nechajÃ- pÃ¡r hodin vyuditâ€¦

To byloâ€¦bylo to takovÃ©â€¦ÃºchylnÃ©.
Tohle slovo by Zetor pÅ™ed Johnnym nikdy nepouÅ¾il, ale ono to tak asi bylo.

Nebyl Johnny
nakonec fakt trochu ÃºchylÃ¡k? To jak se u toho Å¡klebilâ€¦

ÄŒÃ-m dÃ©le o tom Zetor
pÅ™emÃ½Å¡lel, tÃ-m mÃ©nÄ› se mu to lÃ-bilo. Pak tam navÃ-c zaÄ•al Ä•muchat ten skautÃ-k
Adam.

Kurvafix,
proÄ• se to muselo tak zajebanÄ› zvrtnout!

Z druhÃ©
Å¡koly uÅ¾ se vyhodit nenechÃ¡m, to kurva ne! Fotr by ze mÄ› vymlÃ¡til duÅ¡i!

Adam za ten rok od minulÃ©
rvaÄ•ky vyrostl snad o deset centimetrÅ¯ a Zetor se doslechl, Å¾e teÄ• navÃ-c chodil
na judo, karate, taek-won-do a kdo vÃ- co jeÅ¡tÄ›. Kdyby se jich takhle oprskle
ptal nÄ›jakÃ½ jinÃ½ kluk, tak by ho asi rychle pouÄ•ili, aÅ¥ do toho nestrkÃ¡ frÅˆÃ¡k.

Ale nikdo z nich se nechtÄ›l
pouÅ¡tÄ›t do kÅ™Ã-Å¾ku s tÃ-mhle poÅ¡ukem, kterÃ½ se neumÄ›l vzdÃ¡t a nestydÄ›l se ani
kousat a drÃ¡pat, jak nÄ›jakÃ¡ holka.

NavÃ-câ€¦ Zetor ve skuteÄ•nosti
nebyl takovÃ½ grÃ¡zl jako zbylÃ- Ä•lenovÃ© gangu.

NelÃ-bila se mu myÅ¡lenka, Å¾e
moÅ¾nÃ¡ pomohl nÄ›koho zmrzaÄ•it. Ani se mu nelÃ-bilo to, jak by ho fotr seÅ™ezal,
kdyby se to dozvÄ›dÄ›l. Ale kluci ho pÅ™ece vzali mezi sebe do ganguâ€¦jeho, dutou
hlavu! KurvadrÃ¡t!

Zetorovi to poÅ™Ã¡d vrtalo

hlavou â€“ tou jeho pomalou, dutou hlavou. ChvÃ-li mu to tedy trvalo, ale nakonec se rozhodl.

Å˜ekne skautÃ-kovi, kam toho malÃ©ho Å¡prta zavÅ™eli.

TÅ™eba to pak jeÅ¡tÄ› dobÅ™e dopadne a vÅ¡ichni se z toho nÄ›jak vykroutÃ-, jako uÅ¾ tolikrÃ¡t pÅ™edtÃ-m.

KdyÅ¾ tedy kolem Å¡estÃ© hodiny odpoledne s gangem postÃ¡val pÅ™ed obchoÄ•Ã¡kem Luna, Å™ekl jim, Å¾e si vzpomnÄ›l, Å¾e uÅ¾ musÃ- domÅ¯. Å½e fotr vlastnÄ› potÅ™ebuje pomoct v garÃ¡Å¾i s pracÃ- na tÃ½ novÃ½ feldÄ›.

DomÅ¯ ale neÅ¡el.

VrÃ¡til se oklikou na zahrÃ¡dkÃ¡Å™skou kolonii. Adama potkal, zrovna kdyÅ¾ vychÃ¡zel z orezlÃ© vstupnÃ- branky a mÃ-Å™il zpÄ›t na sÃ-dliÅ¡tÄ›.

â€žAhoj,â€œ Å™ekl Zetor a otÅ™el si zpocenÃ© dlanÄ›. PÅ™ekvapilo ho, jak hodnÄ› je nervÃ³znÃ-.

Jestli se o tomhle dozvÃ- Johnny, tak ho zabije. NÃ¡hle mu projelo hlavou, Å¾e to vlastnÄ› nenÃ- nadsÃ¡zka. Å½e se Johnnyho fakt zaÄ•Ã-nal bÃ¡t a Å¾e by ho fakt moÅ¾nÃ¡ mohl zabÃ-t.

â€žCo chceÅ¡?â€œ Å™ekl Adam a rozhlÃ©dl se rychle kolem, jestli to nenÃ- nÄ›jakÃ¡ past. Zetor zvedl ruce v nÄ›Ä•em, co povaÅ¾oval za mÃ-rovÃ© gesto.

â€žHele v pohodÄ›. PÅ™iÅ¡el sem ti Å™Ã-ct, kde je ten podÄ›lanej kluk.â€œ

â€žFakt? ProÄ• tak najednou?â€œ

â€žHele von je moÅ¾nÃ¡ zranÄ›nej, nebo co. Nechci to mÃ-t na triku. Johnny to pÅ™ehnal, vÃ-Å¡? Bylo to prostÄ› moc.â€œ

â€žJohnny je zasranej psychopat.â€œ

Zetor zavÃ¡hal a pak pomalu Å™ekl: â€žJÃ¡ nevim. MoÅ¾nÃ¡. Je teÄ• nÄ›jak divnej. Ale ten klukâ€¦ prostÄ› jdi a mrkni na nÄ›j, jo?â€œ

â€žKde je?â€œ

â€žNa tÃ½ velkÃ½ zahradÄ›, Ãºplně vzadu. TÃ½, co mÃ¡ modrou branku a podezdÄ›nej domek. PÅ™ed plotem je keÅ™ a v nÄ›m je dÃ-ra skrz. Jdi okolo domu dozadu, tam jsou modrÃ½ dveÅ™e do sklepa. A tam je zavÅ™enej ten kluk.â€œ

â€žVy ste ho zavÅ™eli do sklepa? Kluka s arachnofÃ³biÃ-?!â€œ

â€žTo byl Johnnyho nÃ¡pad. Byla
to fakt kokotinaâ€¦â€œ

â€žTo je slabÃ½ slovo, vole.
Hele, jestli kecÃ¡Å¡ a je to nÄ›jakÃ¡ boudaâ€¦â€œ

â€žNekecÃ¡m, fakt ne,â€œ Zetor
znovu zavÃ¡hal. â€žAle slib mi jednu vÄ›c. Johnny se nesmÃ- dozvÄ›dÄ›t, Å¾e sem to
propÃ-chnul jÃ¡, jasnÃ½?

Jestli se to dozvÃ-â€¦no prostÄ›
se to nesmÃ- dozvÄ›dÄ›t.

Fakt by to byl prÅ¯ser. PÅ™Ã-sahej,
Å¾e mu to neÅ™ekneÅ¡â€œ

Adam mlÄ•el a pÅ™emÃ½Å¡lel.

Zetor se jeÅ¡tÄ› vÃ-c zpotil.
CÃ-til, jak mu po zÃ¡dech stÃ©kajÃ- kapiÄ•ky potu, na pÃ¡teÅ™i se spojujÃ- a pak
cestujÃ- dÃ¡l, mezi jeho chlupatÃ© pÅ¯lky.

UÅ¾ si Å™Ã-kal, jakÃ¡ to byla ale kurva kravina, Å¾e to
Å¡el nabonzovat, kdyÅ¾ Adam koneÄ•nÄ› kÃ½vnul hlavou: â€žJestli
nekecÃ¡Å¡, tak budu mlÄ•et jak hrobâ€¦na mojÃ- skautskou Ä•est.â€œ

Od nÄ›koho jinÃ©ho by takovÃ½
slib asi znÄ›l trapnÄ›, ale Adam to Å™ekl tak, Å¾e mu to Zetor vÄ›Å™il.

PÅ™eci jen to byl opravdovÃ½
skaut, ne?

â€žDobÅ™eâ€¦tak Ä•au,â€œ Å™ekl a otoÄ•il
se k odchodu.

Na chvÃ-li se jeÅ¡tÄ› zarazil,
jako by chtÄ›l jeÅ¡tÄ› nÄ›co Å™Ã-ct, ale pak odeÅ¡el pryÄ• a nechal Adama, aÅ¥ si poradÃ-
s tÃ-m prÅ¯serem, kterÃ½ asi udÄ›lali.

pokraÄ•ovÃ¡nÃ- zÃ-tra

NIKOLA BORNOVÃ•